

Full diocesà

7 de setembre del 2014

p4 — Reforma de l'església de Santa Maria de Seva

p6 — Per què batejar els infants de petits?

Dia de la Catedral

14 de setembre

Jornada Diocesana

Nou Pla Diocesà 2014-2019

La catedral és l'església mare i punt de convergència de l'Església particular. Per això hi té ressò d'una manera especial la vida de la diòcesi. La presència de fidels de tot el bisbat en les celebracions com l'aniversari de la consagració de la catedral és ben significativa. Donat que s'escau a l'inici del curs, és un bon tret de sortida de la vida pastoral diocesana. En aquest marc, el bisbe Romà lliurarà a tots els fidels presents el nou Pla Diocesà de Pastoral 2014-2019.

«On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc enmig d'ells»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

(33,7-9)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor:

«No enduriu els vostres cors.»

(Salm 94)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix.

Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

(13,8-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. »Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc enmig d'ells.»

(18,15-20)

«Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei»

Preocupació, delicadesa i presència

Mn. Marc Majà i Guiu

Les lectures d'avui ens parlen de l'amor fratern, de l'estima entre els germans. Ezequiel, en primer lloc, rep de part de Déu la missió de ser sentinella, d'advertir dels perills del mal el poble d'Israel. En segon lloc, l'apòstol Pau ens ofereix una gran síntesi de la norma de vida de tota l'Escriptura: «Estimar és tota la Llei.» Per últim, Jesús en l'evangeli recull aquesta mateixa idea i la resumeix en tres paraules: preocupació, delicadesa i presència.

Preocupació. Jesús anima els deixebles a tenir una sana preocupació els uns pels altres: «Si el teu germà peca, vés a trobar-lo.» Jesús no vol que ningú es quedi tot sol, capturat pel mal, aïllat pel propi egoisme.

Delicadesa. I és que la manera d'ajudar l'altre perquè deixi el pecat, perquè s'alliberi del mal, s'ha de buscar amb cura. No es pot fer sempre igual per a tot-hom. Ben al contrari: variarà segons la persona i segons les circumstàncies. Cal ser delicat. Altrament es corre el risc de fer més mal que bé, de provocar l'en- testament de l'altre en la seva postura, més que no pas la rectificació. Per això Jesús, com a bon pedagog, enumera un seguit de passos a seguir: primer, parlar a soles; si no va bé, parlar amb dos o tres més; si no, amb tota la comunitat.

Presència. En efecte, Jesús es fa present allà on una persona deixa el mal per fer el bé; Jesús es fa present allà on dos o tres es posen d'acord per a ajudar un tercer. Que sigui aquesta promesa de Jesús, la promesa de la seva presència, la que ens impulsi a estimar més els germans.

La imatge

Andreu va seguir, amb un company, Jesús. El primer amb qui es trobà després fou el seu germà Simó i li digué: «Hem trobat el Messies», i el dugué a Jesús. Va guanyar el germà per a Jesús.

Jesús ens ensenya un altre camí per a guanyar un germà: el perdó de les ofenses i la discreta correcció fraterna.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

7 diumenge XIV durant l'any / Cicle A

—Santa Regina, màrtir
—Sant Jocelí, bisbe
Ezequiel 33,7-9 / Salm 94 / Romans 13,8-10 / Mateu 18,15-20

8 dilluns

—El Naixement de la Verge Maria
—Sant Adrià, màrtir (*304)
Miquees 5,1-4a / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23

9 dimarts

—La Mare de Déu del Claustre
—St. Pere Claver, prevere (1581-1654)
1 Corintis 6,1-11 / Salm 149 / Lluc 6,12-19

10 dimecres

—Lluís Eixarc (1597-1628) i Jacint Orfanell (*1622), màrtirs.
1 Corintis 7,25-31 / Salm 44 / Lluc 6,20-26

11 dijous

—Beat Bonaventura Gran, religiós (1620-1684)
1 Corintis 8,1b-7.11-13 / Salm 138 / Lluc 6,27-38

12 divendres

—El Santíssim Nom de Maria
—Beat Miró de Tagamanent (s.XII)
1 Corintis 9,16-19.22b-27 / Salm 83 / Lluc 6,39-42

13 dissabte

—Sant Joan Crisòstom, bisbe i doctor de l'Església (347-407)
—Sant Amat, abat (565-c.630)
1 Corintis 10,14-22 / Salm 115 / Lluc 6,43-49

«Cal discernir com Déu vol la nostra parròquia en el 2020»

Durant el passat curset d'estiu vam realitzar una entrevista a Olivier Brousse, col·laboradora de Mons. Dominique Rey i que, després d'uns anys d'executiva a L'Óreal París, ara es dedica exclusivament a l'evangelització. Recollim algunes de les idees de la conversa: «Cal tenir, en primer lloc, una visió clara del projecte, constituir un equip parroquial per expandir el cercle. Sempre ens faltará gent, el començament és difícil, però en cal iniciar un cercle virtuós». «Un cristià ha de ser un testimoni; per això nosaltres realitzem els sopars Alpha, perquè es puguin trobar amb Jesús. La formació dels deixebles missioners, els que han convidar la gent al sopar, ha de ser integral:

tècnica però basada en la pregària». «Els cristians han de sortir, desenvolupar totes les nostres possibilitats amb aquests passos: primer anunciar el querigma, després crear deixebles missioners, obrint l'oportunitat que la gent es pugui trobar amb Jesús». «És molt important la programació pastoral amb aquests passos: relectura de la història de la comunitat, realitat del present amb les activitats que estem realitzant, estudi de les persones que volem atraure, discernir en equip una visió pastoral, com Déu vol la nostra parròquia en el 2020, i això és difícil. I a partir d'aquí, imaginació, projectes nous o començar amb les activitats que ja existeixen...»

Nou aspecte interior de l'església de Seva

La parròquia de Santa Maria de Seva, després d'haver rehabilitat les teulades de l'església i del campanar, es va proposar de rehabilitar el baptisteri i pintar l'interior de l'església i la sagristia. El proppassat dia 24 de maig es va fer, si ho podem dir així, la inauguració oficial d'aquestes millores que eren necessàries i urgents de fer. Per tal de celebrar-ho, el senyor bisbe va venir a presidir l'eucaristia i en l'homilia va agrair als feligresos la seva generositat. Totes les reformes que s'han portat a terme s'han fet d'acord amb les directrius de la Comissió Diocesana per al Patrimoni Cultural, a la qual la parròquia agraeix el seu assessorament i guiatge artístics.

Ara s'està treballant en la construcció d'un ambó i, a la llarga, potser es plantejarà la possibilitat de la neteja del retaule de l'altar major i de les pintures murals de la capella del Santíssim Sagrament. N'estem contents i volem compartir la nostra alegria. La fotografia és de Gil Vilarrasa i Mas.

Diumenge vinent, Dia de la Catedral, lliurament del Pla Diocesà de Pastoral

Quinquenni 2014-2019

Jornada Diocesana

Diumenge dia 14 de setembre

Horari:

11 h: acolliment al Seminari i pregària inicial

11.30 h: presentació del nou Pla Diocesà de Pastoral. Victor Küppers.

13.30 h: dinar al Seminari (10 € persona, i els nens 6 €; cal inscriure's amb anterioritat: tel. 93 886 15 55)

17.30 h: celebració de l'eucaristia presidida pel bisbe, Mons. Romà Casanova i Casanova.

Molts aplaudim i admirem el que el sant pare Francesc fa i diu. Però, una vegada l'hem escoltat, posem en pràctica el que ensenya i suggereix? La diòcesi de Vic, després de cinc anys centrats en la resposta a la crida de Crist a ser sants, ara vol fer recepció de la invitació del Sant Pare a «una reforma de l'Església en sortida missionera». Per aquest motiu el pròxim diumenge dia 14 de setembre, **a 2/4 de sis de la tarda**, el bisbe Romà promulgarà i lliurarà, a la catedral de Vic, el nou «Pla Diocesà de Pastoral 2014-2019» a tots els diocesans que hi siguin presents.

Presentació del Pla Diocesà

Atesa la transcendència del document per a les parròquies, moviments i realitats eclesials de la diòcesi, ja que serà el full de ruta per a la pastoral diocesana durant els cinc anys vinents, tots sou convidats a la presentació que tindrà lloc el mateix dia 14 al Seminari de Vic, a les onze del matí. **Intervindrà el bisbe Romà, el prestigiós formador Vitor Küppers i David Gómez, Canceller-Secretari General del Bisbat de Vic.** A tots els fidels i, no cal dir-ho, als col·laboradors de les parròquies i als representants dels diferents grups parroquials, us pot ser d'utilitat participar-hi i així poder fer nostra, ja des del primer moment, la crida a la reforma missionera de l'Església diocesana. Les explicacions seran amenes i didàctiques. Qui ho desitgi

pot quedar-se a dinar al mateix Seminari, en un ambient distès de convivència, trucant al tel. 93 886 15 55.

Celebració del Dia de la Catedral

Des de fa una bona colla d'anys, l'aniversari de la consagració de la catedral es converteix en el Dia de la Catedral, és a dir, dia per a viure diocesanament la importància d'aquest temple, mare i punt de convergència de l'Església diocesana. És un dia que ens ajuda a prendre consciència que som molts els cristians que, des de les nostres parròquies, som deixebles del Senyor. La fe sembla quelcom que no és «políticament correcte» i moltes de les realitats de fe tenen escàs ressò mediàtic. Sempre, i més encara en aquest context, és bo que els cristians en apleguem com a única família dels fills de Déu i, més enllà de la legítima i sana pluralitat de sensibilitats, preguem junts i celebrem l'eucaristia. Serà una bona manera de començar el curs, posant-lo en mans de Déu, i d'obrir-nos a la seva gràcia, sempre renovadora i alliberadora.

Quan hom participa en celebracions diocesanes com aquesta, fa l'experiència d'eclesialitat i retorna a casa amb els ànims renovats per a saber-se membre d'aquesta família de fills de Déu i amb ganes de viure i compartir la joia de la fe. Unim-nos tots a aquest acte, bé presencialment, bé amb la pregària, per tal que sigui un moment de gràcia i de renovació de la vida pastoral de la diòcesi.

Per què s'han de batejar els infants de petits (I)?

Julio de la Vega Hazas

La pregunta és important, perquè es tracta d'una objecció que està bastant estesa. La resposta aborda dos aspectes de la qüestió: un d'antropològic, o sigui sobre qui i com és l'ésser humà; l'altre és ja específicament cristià.

L'educació no pot ser neutral

Sobre el primer aspecte, avui dia és habitual trobar una visió de l'home fortament individualista, que té per ideal l'home autònom, el que ho fa i decideix tot per si mateix. Això té conseqüències en l'educació, ja que es busca no ja evitar inculcar una moral, sinó fins i tot el sentit mateix de les coses. El constructivisme, que així s'anomena aquesta tendència en l'educació, pretén limitar-se a donar informació, de manera que el nen atorgui un sentit propi al que veu i vagi triant les seves pròpies conviccions, incloent-hi les ètiques. Cadascú es faria així el seu propi sistema de valors. Pot semblar una teoria atractiva, però en realitat és insostenible. Els éssers humans necessiten aprendre, i no solament una informació «en brut», sinó el sentit que tenen les coses. I necessiten aprendre a comportar-se bé; no sols un aprenentatge teòric, sinó que necessiten aprendre a viure-ho. O sigui que necessiten ser educats. Per la mateixa naturalesa, els primers i principals responsables d'aquesta educació són els pares. I a cap pare no se li ocorre deixar d'insistir al petit que doni les gràcies quan li regalen alguna cosa, amb l'argument que la gratitud és un valor ètic que haurà de triar per si mateix quan sigui gran.

No s'espera al fet que sigui gran per a inculcar aquestes virtuts, senzillament perquè no es pot esperar. Seguint l'exemple anterior, si s'espera el que es descobrirà és que quan arribi la seva majoria d'edat ja s'ha convertit en un ingrát difícil de canviar. L'exemple està posat a propòsit, perquè és el que solen experimentar els pares que pel motiu que sigui han abdicat d'educar els seus fills: que la seva criatura no manifesta el més mínim reconeixement envers els seus pares per haver-li donat la vida i tots els esforços i sacrificis que han realitzat per ell. No hi ha, en aquest aspecte, cap neutralitat possible. Com no n'hi ha en el que s'aprèn: o Hitler era un indesitjable, o les seves idees són una possible opció més. Tampoc aquí no s'espe-

ra al fet que sigui major d'edat perquè faci el seu judici de valor, i en cas contrari un s'exposa al fet que un dia es trobi a la seva habitació un desplegament de parafernàlia nazi.

El pecat original

La fe catòlica té una cosa important a aportar en aquestes consideracions. La veritat és que tots trobem que fer el bé requereix esforç, mentre que per a fer el mal n'hi ha prou de deixar-se portar. Ja deia amb certa sorpresa el clàssic llatí Ovidi que veig i aprovo el millor... però acabo seguint el pitjor. L'home no és ni àngel ni dimoni, això és clar. Però, dins la seva humanitat, té una certa deterioració que, sense impedir-li de fer el bé, l'inclina sovint cap al mal. Això és fàcil de veure, però no d'explicar. Continuarem.

L'article

Viure

Anna Lleyda

Hi ha en la natura una palesa obstinació a la vida. Apareix en situacions inversemblants, en les circumstàncies més adverses lluita per avançar. És un motor impossible que sorprèn, com ho fa també el batec incansable del nostre cor.

La força de la vida és exuberant en el planeta en què vivim, tan rar i únic enmig d'un univers immens i distint. I nosaltres, enmig d'aquesta esplendor, som creats per a la vida. Estem abocats a una plenitud que escapa al que podem veure i tocar. No estem fets per a viure i morir, estem fets per a viure i viure a desdir. Permanentment atrets a la vida, renovats en la vida, salvats per la vida.

Aquest és el pla creador i redemptor de Déu.

Fets a imatge i semblança seva, Déu ens vol per a viure perquè estima cada un de nosaltres. És aquest amor el que ens dona la vida, un do que és, però encara no del tot, manca el nostre camí, el pas vers la vida deixant-la créixer i fer la seva obra en nosaltres, no tancant-li la porta.

La mort no és la nostra fi. La nostra història no és un viure per a acabar morint. La nostra història és història de salvació, aquella per la qual Déu, que és Pare, ens ha donat el seu Fill, Jesucrist. Ell ha vençut la mort vessant la seva sang en la creu i ressuscitant el tercer dia, engendrant, d'aquesta manera, una nova vida en nosaltres.

Aquí, on encara hi ha mort, on les penes i treballs afeixuguen el pas, és on ha de brillar la Bona Nova. Jesucrist ha vençut la mort i ens ha obert les portes de l'autèntica Vida, la que l'Esperit Sant va donant-nos per pura gràcia. És així com anem desprenent-nos de la mort i som omplerts per la Vida.

L'única mort és el pecat, aquell que ens allunya de la salvació, fa créixer la mort en nosaltres i ens arrabassa la vida a què som cridats. Per a qui escull el pecat la vida és un compte enrere que es va esvaint, una condemna a viure esperant la mort.

L'amor de Déu ens ha fet lliures i la seva bondat i misericòrdia no deixen d'atraure'ns, perquè mai no és indiferent a la nostra tria. Ell il·lumina el camí, ens alimenta a cada pas i ens allibera del pecat. Qui escull la vida, acull el do, reconeix la seva pobresa i espera de l'Amor allò que li manca per a posseir la vida eterna.

La Dita

«El fum sempre respira»

Sebastià Codina

Les malifetes, per més amagades que siguin, sempre respiren i emmetzinen l'aire que respirem. La pudor, la pols i el fum passen per les escletxes per més escanyades que siguin. De petits i joves fumàvem d'amagat en els llocs més inversemblants i estraforaris. Era en va obrir de pal a pal les finestres i les portes: el fum olorós o no tan olorós, si era un cigarret de mataquintos, s'escapolia pertot arreu i ens delatava. Els superiors no es deixaven pas ensarronar. Eren gats vells! Les ganes de dissimular deuen ser tan remotes com la història dels mortals. Les malifetes i les ensopegades no es poden camuflar...

Temps de posar-nos-hi tots del tot

Romà Casanova, bisbe de Vic

El curs pastoral diocesà, i amb això entenem totes les activitats de les parròquies, dels moviments, de les associacions, en començar el mes de setembre torna a prendre el seu ritme propi. A la nostra diòcesi iniciem el nou curs pastoral amb la Jornada Diocesana, que inclou, al matí, la presentació dels objectius i materials del nou curs al Seminari Diocesà i, a la tarda, la celebració de l'eucaristia a la nostra catedral, commemorant l'aniversari de la consagració de la catedral i encomanant a Déu el treball pastoral d'arreu de la diòcesi.

Aquest any la Jornada Diocesana té la peculiaritat del lliurament del nou Pla Diocesà de Pastoral per al pròxim quinquenni 2014-2019. Ha estat el treball de moltes persones i de moltes realitats representatives de la diòcesi el que farà possible, amb les seves aportacions, caminar cap a un objectiu clar: l'anunci de l'evangeli de Jesús enmig dels nostres pobles i ciutats, de les nostres parròquies i famílies, de les nostres escoles i llocs de treball. Ha estat un treball llarg i intens en el temps, no exempt de dificultats, perquè no és pas fàcil llançar-nos a l'aventura missionera enmig de la nostra gent, del nostre poble; però sobretot ha estat un treball acompanyat per la pregària de molts que porten en el cor l'amor a Déu i als germans.

Per això la Jornada Diocesana és una fita significativa per a expressar que volem caminar junts, complint, ara i aquí, la tasca pròpia de l'Església, és a dir, la de tots i cada un de nosaltres els qui formem l'Església que peregrina en aquesta terra estimada de Vic, la missió d'anunciar Crist a tots els homes, amb la nostra vida i amb la nostra paraula.

Per això, aquestes meves paraules, des del Full Diocesà, són una invitació a tots i cada un dels membres d'aquesta

Església diocesana a participar en la Jornada Diocesana per rebre amb cor obert el nou Pla Diocesà Pastoral. No és pas temps de tancar-nos en peculiaritats, ni d'esperar altres temps millors, ni de tancaments per raons més o menys personals o de grups; és temps de posar-nos-hi tots del tot a portar Crist als nostres germans, de viure en el nostre cor la joia de l'evangeli i, al mateix temps, l'alegria d'evangelitzar. És Crist l'únic que ens uneix i és ell el qui trobem del tot en la missió evangelitzadora. Quan solament tenim el desig de portar Crist als nostres germans, sense cap altre interès, és quan trobem la unitat i la comunió, perquè vivim el que és propi de l'Església, misteri de comunió i de missió.

